

REGÉLO.

Pesten csötörtökön april 30^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A színésznő.

A' nap lenyugvó félben vala Velenceze felett, 's csak végsugárait tükrözé még vissza a' tengernek sima csendes hullámzata.

Élék gyorsrággal jártak a' könnyű gondolák, utat hagyva maguk után a' játszi habok között, mellyek szelid vonzalommal siettek ismét egyesülni. — Az érkezők könnyűden lépdelték végig a' Riva dei Schiavoni hosszan nyuló utszáján, 's eltűntek az ujan jövők között.

Egy halvány rózsaszínű gondola simult most a' habok felett a' parthoz közeledve. — Egy hölgy volt könnyű terhe, nem olly szép, mint a' költők ideáljai, de kellemdűsabb, mint a' tavaszi nap első sugárai, mellyeket virányos kertekre 's az őt üdvözlő madárcákra lövel. Lépte, mosolya, szemeinek szende derűje, mozdulatai, lénye, mind ez ellentállhatlan kellemmel vonzá a' figyelmet a' tova haladóra. — Önkéntelen is hódulatra ragadta e' látvány az ifjakat.

Egy uj hajócska szelé most a' habokat; az evező hallhatólag veré az ellentálló hullámzatot. Egyetlen hajósa volt csak, 's még is messze hagyá hátra többi pompásabb 's jobb készületű társait. Kék volt e' naszádnak színe, mint az evező, mint hajósa fővegén a' toll.

Kiszállá az, 's elvette az evezőt, repült inkább, mint ment azon utszán, mellyen a' hölgy elsietett.

Egy harmadik vérvörös gondola hánykodék most előre, mellyben az evező talpig feketében öltözve, fővegén tollal, melly a' ladik színét viselé, vadul csapkodá az ellenszegülő habokat.

„A' veres hajós“ — susogá az őt látó nép.

Egy bolt tűnt-ki [többek közül a' Riva dei Schiavoni hosszszában, melly felett fehér márvány-lapon e' szavak állának: „Sebastiano Orifice.“ — Az ajtó két oldalán olasz ország legfinomabb festvényei csüggttek mutatványul izletes arany rámaokban. Közöttök arany 's ezüst ékek, mellyek a' letűnő nap sugáraitól uj, dicsőbb fényt

nyertek. — Ide lépett-be a' kék tollú hajós, kiben mint látszék, szépséggel párosult az ifjúság.

„Nyakékeket !“ — kiálta belépve.

„Im ezek, vagy ezek; itt finomabbak; arany, ezüst, 's munkájok mozaik; vagy ez itt, e' kis képecske, rajta Buonarotti munkája; látja ön, a' kis Amor ló, 's ha nyakban van, a' nyíl éppen a' szivnek irányzódik“ — szólt Sebastiano ékeit mutogatva — „ezt már az ugy nevezett veres hajós is keresé, de drágálta; természetesen, hiszen a' mű finom, 's a' kép maga megér 20 zechinát!“

„Árrát ennek, mert sietek!“ — sürgeté a' beszélőt az ifjú, az utósót választva-ki.

„Valóban finom izlése van önnek uracskám; ez minden ékességem legszebbike; csak nézze Amort rajta; — de igaz, ön siet. Illy jó izléssel csak nem fog érte sokalni 120 zechinát.“

„Fogd ez erszényt, 100 zechina van benne“ — szólt az ék után nyuló ifjú.

„Uram“ — hebegé Sebastiano.

„Ez elég!“ — volt a' felelet.

„Legyen! — 's az árus helybenhagyólag inte fejével, 's kezdé tokba zárni a' drága művet. — Ezt egy herczegné sem pirulhatna viselni“ fejezé-be, átadva a' vett éket, 's az erszényt méregetve markában.

„Jó éjt!“ — felelt az ifjú, 's eléggülten sietve távozék.

Sebastiano boltja nem soká maradt üresen. — Csörtetve nyílt-fel másik ajtaja, 's a' veres hajós lépett-be.

„Hol az ék, mellyet tegnap keresék?“ — volt első kérdése.

„Most adám-el.“

„Kinek?“

„Azon ifjúnak, kit ez ajtón kilépni látál.“

„Átkozott!“ — rivallá dühösen, és homlokát vadul ránczolva, de arcza még is férfias, határozott nemes maradt.

„Sajnálak — folytatá az árus, nem akarva elégületlenül elereszteni vendégét. — Signore Rinaldo; kinek ohajtasz illy becses árút venni ajándokul?“

„Velencei vagy, 's kérheted?“

„Tán nem?“

„De igen: Angiolina nyakán kellett vala fényleni, 's az ördög ragadá-el.“

„Ah a' színésznőnek? Lát'd, lát'd, egy jó gondolat ötlék eszembe. Nézd e' becses tört, fogantyúja arany, 's e' kő itt finom smaragd, mellynek zöldjét olly szépen tükrözi vissza e' rubin, 's itt

végén e' gyémánt; szerepében ma jól használhatná. Tekintsd-meg jól signore!''

A' veres hajósnaak tetszék e' gondolat, 's az ajánlott művet vizsgálni kezdé.

„Van-e itt szini hirdetmény? Mit játszik ő ma?'' — kérdezé. Sebastiano átnyujta neki egy papírvet.

„Romeo e Giulia — olvasá Rinaldo — Giulia. Angiolina — folytatá — bár én lehetnék Romeója'' — tevő fohászkodva hozzá, 's a' tőr pár pillanat alatt kifizetve, és Sebastiano boltja üres lön.

Egy óra folyt-el e' jelenet után. — Angiolina egy vendéget kísérve-ki szobája ajtaján, visszatért, 's pamlagára ülvén, melly alatt díszes szőnyegek vonultak-el, egy szelencze-nemű tokot nyita-fel, mellyből az általunk már ismertt ék csillámlék elő tiszta fényében; de szebb volt azon derűfény, melly a' színésznőnek elégtűlt mosolyát, pillantatát bélyegzé.

„Girolamo enyim'' — szólt olly hangon, mellynél a' zene holdas éjen át sem hangzik kellemesebben. — „Szerelmem jutalma a' viszont-szerelem, 's ez üdvézet boldogítóbb nekem a' pompás Velencze hódulatánál. Ez tünékeny éji lobogvány: az ő szerelme, ha belérzetem nem csal, az egy örök tűzű nap.

Igy elmékedék szabad utat engedve kitörő lángjainak, midőn ajtaján a' veres hajós lépett-be.

(Vége következik)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

A' várhegyi fürdő Marmarosban.

(Vége.)

Egy bájtéljes völgy nyílt-meg idő múlva látásom előtt, midőn a' hegyek közül kibukkantam; a' kéjt, örömet, mellyet élvezék, leírni nem vagyok képes, 's előttem állt utazásom célja, a' vár-hegy is.

A' vidék, mellynek közepében rajzoló képző tehetségem a' gyógyforrást 's fürdő-helyet, nem volt olly kellemes képzetemben, mint millyennek a' természetben találám. Egy kúp idomú magas hegy, mellynek oldalán az árnyékos bükkek, zöldelő bokrok, buján nőtt füvek közt tarkuló virágok örökösen virító tavaszt ábrázoltak, ott áll egyedül különválva a' szakadatlanul folyó hegyláncztól, 's olly meredek, hogy, ha az ember feltekint a' hegy-oldalon elszórtt fürdő-házakra, szinte megfoghatlannak tetszik a' felmenetel; 's valóban az bajos is, bárha a' hegy oldalán kigyózó, mesterséggel vágott ut vezet is oda. — Izzadtsági cseppek folytak alá arczomon, míg a'

a

forráshoz felmehettem; fáradt valék, de a' magas hegyoldalróló pom-pás kilátás tüstént feledteté utazásom terheit, 's lelkemet mondhatlan gyönyörre ragadá.

A' vizsga szem előtt, mintegy egész pompájában kitárul azon nagy völgy, melly Marmarosban legnagyobb, legszebb, és legtermékenyebb. A' völgy tarka szőnyegét minden oldalról magas hegyek prémezik tojás-kerek alakban, 's közepén a' sebesen rohanó Tisza kanyarog végig, 's partjain meglepőleg tűnnek-föl az elszórtt helységek 's gazdag szántóföldek. — A' széles medrű folyam, mint-ha a' kellemes völgytől nehezen akarna megválni, számtalan gyűrűket képez, 's Huszt várnál, mellynek még félig fennálló falain kellemesen nyugszik a' szem, a' két hegyláncz közötti keskeny szoroson, Ugocsába önti tiszta vizét. — Huzamós ideig szinte rá tapadtak szemeim a' bájteltjes vidékre, 's csak sokára kezdheték a' fűrdőnek részletes vizsgálatához.

Három ásványos forrás buzog-ki, a' magas várhegy keletfelőli oldalán. A' legbővebb vizűnek alkató részei vas részecskék, szén-savany, oldozó savak 's kevés kő-olaj; a' második ehhez hasonló, de vize sokkal kevesebb; a' harmadikban több kő-olaj van kénnel 's kéngyulóval vegyülve.

A' fűrdőt meglátogatni szokott néhány családból álló vendégek szükségére bőven elég az első forrásnak vize is; melly egy deszkával fedett kúfórma rekeszbe bugyog-ki, ebből pedig egy öblös, ugyancsak fedezett kerek kád-alakú edénybe foly által, hol a' viz tükrére soha sem hathatván napsugár, az mindig jéghideg.

Elsőbben a' gyógyvizet undorító szaga miatt alig ihatja az ember; de néhány próba után olly kellemes ízűvé válik, hogy alig lehet belőle eleget inni.

A fűrdő-házak nem voltak kényelmesek, kivéve azt, mellyet Vay Ábrahám gróf ur építtete, ki e' helyet majd minden évben meglátogatja; a' többi épület csak alkalmatlan faviskó. De remélhető, hogy a' n. m. kamara, mint ott létemkor hallám, még ez évben célirányos fűrdő-házakat fog készíttetni, valamint közös vendéglőt is, mellynek hiánya eddig valóban botrántoztató volt; mert egész konyhai készülétekkel valának kénytelenek a' vendégek ott megjelenni. A' főzelék-szereket egyébiránt a' szomszéd Viskról minden nap bőséggel hordják a' fűrdőbe, és szembetünőleg olesón megszereshetők.

A' fűrdőviz elkészítési módja is különös. Estve és reggel minden fűrdő-ház előtt roppant tüzet raknak, 's az égő bükkfákra kődarabok hányatnak; és miután ott izzásig felmelegültek, a' kádba hordott hideg vízbe vettetnek, 's azt néhány percz mulva felhevítik.

Mind e' hiányt felelteti a' lelki élmény, melyet az ember e' fürdőben élvezhet. — Eloszlik itt a' vendégek közötti rangkülönbség, 's mindenki tartózkodás nélkül részesül a' társasági kedves örömeiben, midőn az egész vendég-csoport, szinte egy rokon érzelmű családot alkotva, hűves reggelen a' forráshoz gyűl, 's mindnyájan biztatva egymást, üritik a' fris vízzel tölt kelyheket, 's onnan egymást el nem hagyva, a' kellemes sétahelyekre térnek. A' vendégek felváltva hívják asztalukhoz a' fürdői családokat, 's e' részben itt a' köcsön mindig visszaadatik.

A' délutáni időszak legélénkebb, mivel a' magas hegy a' délponttól alig lehanyatlott nap előtt állván, hűves árnyékkal fedi be a' forrás felőli hegyoldalt, 's ilyenkor összegyűl ismét a' vendég-csoport. Gyűlpontul leginkább két hely szokott szolgálni. Egyik az úgy nevezett Szerelmes, mely árnyékos lombú fákkal 's zöld bokrokkal prémzett térség, egy tátongó mélység felett, 's ennek fenekén a' gyógyforrásból kiszabadult felesleges víz, egy lassan sipegő esermelyt alkotva folydogál. E' helyre az egymásra hajlott fák lombjai árnya alatt, jól készített ut vezet, 's a' czélnál egyszerű lóczák fogadják a' vendégeket.

Másik gyűlpont az esernyő. A' meredek hegyoldalon, mint kinövés az ép tagokon, hirtelen emelkedik egy lapos tetejű hegyecske, melynek közepén deszkával fedett, kiterjesztett esernyő alakú építmény áll, 's alatta több ülő hely levágott fáknak földben hagyott törzsökeiből készítve. Innen van legszebb kilátás a' vidékre, 's ha az ember alkonyatkor a' nagy völgyben kigyózdó Tiszának víztükrén szemeit végig hordozza, meglepetik azon látmány által, melyet a' folyam partján megállapodott, sóval megrakott szálak okoznak. Szinte felhallik ide a' szálások lármája, midőn ezek a' víz felett uszó fákra nagy tüzeket raknak, 's ételfőzéssel foglalkodnak. A' számtalan tüzek fénye, mint távol égő gyertya világa tör-fel a' nézőkhez, kik vagy a' tájék szépségein andalognak, vagy egy beszélőre fordítják figyelmüket, vagy hangokkal kísérik egy gitár mellett éneklőnek esti dalait, vagy örömmel nyilvánítják tetszésüket, midőn a' magas hegy oldalán lángra lobbanva ég-el a' tűz, mit oda száraz fák ágaiból a' játszi ifjak raktak; mely tűz varázsfénybe meríti az egész kúpalakú hegyet.

E' fürdőt néhány év óta mindig több több vendég látogatja, 's remélhető, hogy ha a' tervszerinti javítások a' fürdőházakra nézve megtörténnek, a' szép Várhegy ismertebb leend a' honfiak előtt.

KOROKNAY GYÖRGY.

PESTI VIZSGALÓ.

Gyászhir. — Pesten apr. 24-kén egy napig tartott betegség után bélgyulladás következtében mult-ki n. Horgosi és Szentpéteri Kárácz Miklós ur, sz. István ap. király rendjének keresztes vitéze, ő cs. kir. felsége tanácsnoka, a' fő mélt. hétszemélyes főtörvényszék közbirája, élete 59-dik évében. Illy váratlan s hirtelen halálát méltán kesergik: hitese m. báró Wenckheim Henrika asszonyság, — és gyermekei: István, t. n. Csongrád megye főjegyzője és országgyűlési követe, — Karolina, Maria és Imre. — A' boldogultnak hült tetemei 26-án Csongrád megyébe vitettek, s itt Horgoson a' nemzetségi sirboltha tétetnek-le.

INNEPLÉS.

A' péterhofi ünnep 1839-ben.

(Folytatása.)

A' hajdivat is nagyon feltűnő. Hajokat egészen gömbölyűen nyírájk; 's egyik fültől másikig egyenes vonalt képeznek. Ezen kívül a' homlok közepén választják-el hajokat, 's két oldalról leeresztik. Gyakran szalaggal vagy vékony zsinórral kötik szorosan fejökhez, némileg hasonlólag a' romai császárok homlok-kötegéhez, vagy dámáink Ferronier-jéhez. — Ezen árusok és kufárokhoz nyomult a' néptömeg, hogy kemény tojást vagy savanyú ugorkát vehessen, és qvas-t ihasson, bizonyos fris és savanyú italt, mellynek némi hasonlatossága van a' megy- és alma-borral Emberek hátakon apró hordócskákkal, mellyekből hosszú csövek nyultak-ki, mérték a' qvas-t, százanként jártak, 's jó keresetök volt. E' sovány éldelet azonban csak a' vagyontalanabbaké. E' hordó-asztalok szomszédjában álltak Pétervár legjobb restauratorjainak csinos boltjaik; tarka lapokon lehetett olvasni, hogy náluk nemcsak minden nemű fagyalttak vannak, hanem még ludmáj-pastétom 's más nyalánkságok is. A' parknak e' jó illatú régiójába vonultak a' főváros dandyjai, és a' sok francia, angol 's német országi idegen. E' boltokból hangzott a' kellemes idegen zene, tyrol énekesek, cseh zenészek, hárfa 's hegedű melletti énekesek 's dalnoknők.

A' péterhofi császári lak nem igen nagy, 's architecturája által nem igen jeleli-ki magát; azonban igen szerencsés emelkedett helyen fekszik, melly csarnokilag nyomul-le. A' lejtőnél víz-medenczék alkalmazvák, mellyek idomuk és szobor-csoportozatok által Versailles-re emlékeztetnek, csakhogy kisebb idomban. — Itta' víz harcznokok, békák, sárkányok 's más phantasticai figurákból szökel-ki; a' vizsugárok husz láb magasról a' szemlélő feje felett egyik medenczeből másikba ömlenek. A' hegyről két mesterséges zuhatag jó; elől több mind husz zsilpen dül-le a' víz, 's ekkor széles csatornában egyesül, mellyből a' tengerbe folyik. E' két vizomlás közt agyagkőben egy mesterségesen készültt barlang van. Itt keres mindenki a' nap heve 's fénye ellen oltalmat, hűsítőt.

E' közben a' várhoz közelebb jutottunk. Benn már minden mozgott Tábornokok egyenruhában 's a' császár segédjei jöttek elő, és vezetgették az udvari dámákat. A' sátorig beláttunk. A' mörök, kik egyedül szolgálják a' császárt (némi utánzása Napoleonnak 's Mamelukjainak) keleti öltönyt viselnek kashemir shawallal, 's az ablakoknál le 's feljöttek,

mentek. Alrészre a' várnak nyitva van, 's a' tömeg keresztül mehet; mi követtük, 's bizonyos távolságra a' lovas testőr-sereget találtuk, a' császárra várakozót. Ezen testőr-ezred igen válogatott szép termetű, 's bizonyára legszebbje a' muszka seregek, és egyike Európának legesinosbjai közül. Közvetlen parancsa alatt áll a' császárnénak, szorgalommal választatnak abba a' szép, magas, erős férfiak. Ugy álltak itt, mintha lovaikkal együtt toilette-asztaltól jöttek volna; olly simán, olly diszesen állt rajtok minden; világosan fénylő ezüst sisakjaiban tükröződött a' nap; és hogy csizmáikon semmi homályos, tisztátlan, poros foltocska ne láttassék, hátuk mögött egy csapat esinosító 's cszmafényesítő volt munkában, kik egyiket a' másik után, mielőtt lóra ülne, a' császárt várandó, megtisztogatják. A' testőrség mögött két csapat ázsiai lovasság állt, melly mesterségei által a' muszka vig táborozásokban, olly csudálást gerjesztett. Cserkeszek és Leschirek voltak; öltönyükön minden eredeti, mondhatnám, költői. A' Cirassiak vagy Cserkeszek vörös, kis öves-zekéjökkel, vas sisakjuk 's panczélüingeikkel, melly egész testöket fedi, a' közép lovagkorra, félelmetlen keresztes vitézekre, kik a' szent földre nyomultak, emlékeztetnek. Arczaikból, sisakjaikon alól csak képrajz látszik; a' többi egész test biztosítva van a' nyilak ellen. A' Leschirek hegyeik között még vitézebbek, bátrabbak, és kegyetlenebbek a' Cserkeszeknél. Öltönyük egészen más; nem hordoznak panczélüngőt, hanem igen bő öltönyt, melly a' keletihez közel-jár, szűk sárga ujjakkal, 's e' fölött mást kék posztóból, sárgán bélelve, nyitottat és szállongót. Nem tudom megfogni, e' csapatokkal az orosz czár miért körözteti magát, kik őt minden pillanatban emlékeztetik, hogy földjeik mennyi munkát adnak neki, 's hogy őket évek hosszaig tartott véres háborúkban nem hódíthattam meg. Ez emberek is kevély félelmetlen külsejűek, mintha nekik e' katonai játék nevetségesnek látszanék.

Még ama báb nemű, erősen kizsinórozott lovagokat néztem, midőn a' zene felhangzott. Ez ama régi „Isten tartsd-meg a' királyt“ volt, melylyel Európának minden fejdélme tiszteltetik. Mindenki levette kalapját; mert a' czár kilépett a' várból, 's oldala mellett a' korona-örökös, Leuchtenberg herczeg és fényes kíséret. A' császár igen magas, csaknem athletai termetű, szép növésű, mint testvére, a' megholt Constantin; de vonásai sokkal rendesebb, nemesebbek; csak hogy bizonyos idő óta némi szigorúságot, keménységet öltöttek. A' korona-örökös szelidnek, jónak látszik. A' császár a' testőrség homlokzatán lovaglott-fel 's alá, és szigorú pillantattal vizsgálta mindeniknek ruháját, fegyverét, 's a' lovak szerszámát is. A' császárné valamivel későbbben jött; ülve vagy inkább fekvé egy nyílt kocsiban Mellette Olga nagyherczegné ült a' fiatal, szép, szerencsés nő. A' császárné fáradtnak látszott, 's ha néhány szót szólt is, ez csak a' legnagyobb megerőtétellel történt, 's valóban szembetűnő volt székírsága. Leuchtenberg herczegné ellenben frisségében és rendszeres szépségében hasonlított egy antik cameához. A' halvány, fáradt önuralkodóné kiadá ezredének a' jelszót; kocsija lassan vonult-el a' hely színén; a' katonák hurrahjaikkal meg nem szüntek; bizonyos idő múlva a' császárné visszatért a' várba.

Csak hamar ezután kezdődött az ázsiai seregek mustrája Manöverjek különös 's nekem egészen új volt. Hatalmas messzehangzó komando-szavára a' császárnak a' lovagok megtámadást 's visszavonulást képeztek. Lovaikra hajolva, fejeiket a' nyereghez fektetve, a' legnehezebb, legbámulatosb fej-

léseket nyargalva tették. Mint elődeik futás közt harezoltak; váratlanul rohantak elő; megfordultak; kar alatt vissza löttek üldözőikre, és ezt mind a' legesebesebb vágatóban. A' Cserkeszeknek napsugároktól fénylő fegyvereik 's hadi készületeik, a' Leschirek bő öltönyeik, melyeket a' szél lóbált utánok, repülő kék és sárga kartyúik (Aermel) — mind ez ama ritka nézőjátéknak különös bájt adott.

Tagadhatlanul az innepnek egyik legszebb pereze volt. Minden oldalról csinosított emberek csoportoztak elő; a' gözönyök minduntalan új meg új jóvervényeket szállítottak, és az egész hosszú hét órai ut, Pétervártól Péterhofig, szakadatlan kocsi-sorral volt fedve. A' kertben és parkon minden nemű és színű egyenruhák mozogtak, arany 's ezüst disztímenyvel; sárga és fekete tollbokrok repkedtek mindenhol. Az előkelő asszonyság szorosan a' polgárnő mellett ment; nehéz drága lyoni selyemruhája a' gazdag és finom dámának bizalmasan nyomult durva vászon öltönyéhez a' szegény nép asszonyának, vagy a' Muschik piszkos ingéhez. — A' nőknél minden nemű fejékségek láttattak, az új kőkett virágos kalapoktól fogva — melyek most láttattak kikerülni egy parisi divat-tárból — egész a' lokke-ig, mely hajdan lényeges részét tette, a' muszka női öltöetnek, de mely most már csak szegényektől hordoztatik.

Eddig szép volt az idő; a' nap még tisztán fénylett, csak néhány felhőcse mutatkozott a' láthatáron. A' lég azonban olly nehéz, olly forró, olly nyomasztó volt, hogy a' nap fergeteg nélkül nem haladhatott-le. — Nehány óra múlva a' forróság olly kiállhatlan lett, hogy a' péterhofi kertet elhagyók, 's a' parknak úgy nevezett angol kastélyában kerestünk euyhülést. Itt még minden csendes, friss, hűs volt a' hajlított árnyas sétákon, a' kis tónál, és sűrű lombos fák alatt; egy folyófa-csoportozat alatt szorosan a' viznél foglaltunk helyet. — Az ég már sötét felhőkkel vonult-be, 's egyik villám a' másik után sebesen villogott-el a' láthatáron. Nem sokára nagy eső-cseppek kezdték hullni, 's kényszerítettek az előfa-fedelet elhagyni. Az angol kastélyba menekedtünk. E' szép császári épületben a' diplomaták és előkelő idegenek laknak, kiket a' császár a' péterhofi innepre meghív. Oda érkezünkkel benn minden foglalatos volt. A' császári lívrées inasoknak elég dolguk volt. Az alsó teremből, hova menekedtünk, láttuk a' követeket nagy galla-ruhában az ebéd-lő terembe nyomulni. Csak hamar megzendült a' jeles asztali zene, és ebéd végeig hangzott. Azonközben a' fergeteg mindig dühösbült; az eső folyókan zudult-le, és a' szélvész hatalmas fákat hajlított-meg.

E' pillanatban a' zavar Péterhofban borzasztó volt. Ezrei az ez alkalomra csinosítottaknak futottak, 's kerestek menedéket, fedelet, bár milly csekély volt is az. Hol csak némi oltalom ajál,ozott a' rettenően ömlő zápor ellen, oda keverve nyomultak az emberek, mi által a' legtarkább 's legegyszerűsebb csoportozatok származtak; a' butorások, apró-árusok, piaci szakácsok sietve rakosgaták-el élelem-neműket; hordójaikat, deszkáikat ott hagyták 's futottak. Ki kocsiba jutott, boldognak érzé magát, hogy oda menekülhetett. A' kocsik csak hamar boudoir- és tolett-termekké változtak, hol a' dámák felbomlott tolettjeket ismét rendbe hozni igyekeztek.

(Folytatása következik.)

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.